

Kondor Katalin: Kiáltvány vagy kiáltás

2024 július 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Azzal, amit mondani szándékozom, inkább a világ politikusaihoz kellene fordulnom, de ez id? tájt ilyesmi, úgy gondolom, szinte lehetetlen.

Kivált, amikor az ember – jelen esetben én – els?sorban a világ els? számú urait óhajtáná megszólítani, már ha

volna olyan naiv, hogy elhiggye, ez lehetséges. Mert nem lehetséges! A világ urai fütyülnek ránk, játsszák ellenszenvés és kártékony játékaikat, és önmagukon kívül senki sem érdekli őket. A kiáltványok sem, pedig azok mindig is azért születtek, hogy megszólítsák a nyilvánosságot, s tájékoztassák olyan közügyekről, amelyek őket is érdekelhetik, sőt, fontos is lenne, hogy tudomást szerezzenek róluk. Ám az urak régen megszokták már, hogy rabszolgasorba taszítottak bennünket, így fütyülnek rá, mit írunk és mit mondunk, miközben demokráciáról papolnak reggeltől estig, olyan magabiztossággal, hogy tényleg magától nyílik ki a bicska a zsebünkben. Kiáltványainkat nem olvassák el, kiáltásainkat meghallgatni eszük ágában sincs, inkább süketet játszanak. Láthatóan sikerrel.

Itt van például bizonyos Ilaria Salis ügye. Az olasz hölgy ügyebár arról híresült el, hogy egyike volt azon, magukat antifasisztának nevező szélsőbaloldaliak csoportjának, amelynek tagjai úgy gondolták, hogy a magyarországi, úgynevezett kitörés napi emlékűnnepen kiszűrnak maguknak néhány embert, akiket csak úgy, ránézésre – fasisztának gondolnak, s azokat félholtra verik. Tervüket meg is valósították, majd börtönbe kerültek. Na, nem sokáig. Ilaria így megismerkedhetett a magyar börtönviszonyokkal. Nem is tetszettek neki, ezért a hihetetlenül demokratikus és jogtisztelő Európában megtörténhetett, hogy már ki is szabadult a szörnyő magyar börtönből. Üzenve a világnak, hogy nyugodtan verjenek félholtra bárkit, hamarosan úgyis kiengedik őket a rácsok mögül, s hűssé válhatnak. A hab a tortán annyi, amennyit már mindenki tud, hogy ezt az elvetemült, beteg lelke bűnözött nemrégiben hazájában EP-képviselőnek választották. Nos, egy ilyen hírre én, ha európai politikus lennék, rögvest kilépnék ebből a velejéig romlott és erkölcstelen társaságból, de mára már tudjuk, mert megtanították velünk, hogy ilyen naivitásra legfeljebb csak egy gúnyos kacaj lenne a válasz.

Nos, képzelje el a kedves olvasó, hogy ha – mondjuk – a magyar emberek némelyikének valamiféle indíttatásból arra támadna kedve, hogy – mondjuk – Szlovákia, Szlovénia, Horvátország vagy éppen Ausztria felé vegye az irányt, s ott úgy döntene, hogy bizony arrafelé sok a fasiszta, hiszen világosbarna és világoszöld ruhát vettek fel aznap, amolyan tiritarkát, ezért őket félholtra kell verni. Végtére is sötétben minden tehén fekete, tehát a „tévedés”, magyarán az agyonverési kísérlet is elnézhető. Micsoda világbotrány kerekedne ebből!

Ám Ilaria terv szerint cselekedett Magyarországon, társaival félholtra verte, akit kinézett, a világbotrány viszont elmaradt. Némi börtönnel megúsza, s volt képe a magyar börtönviszonyokat is kifogásolni. (Valószínűleg Eva Kailitól irigylte el a luxusbörtönt.) S hogy miért nem a saját hazáját választotta a gyanús járókelek kipécézésére, arra ugyan nem kaptunk választ, de mindegy is, mert arra sem érkezett magyarázat, hogy mit keres egy ilyen alak az Európai Parlament képviselői között? S azt sem tudjuk – én legalább is nem tudom –, hogy miért nem Németországot választotta a szerinte fasiszták megleckéztetésére? Mindenesetre Ilaria jelképpé vált. Az emberi faj egyik leginkább megvetett, önként, s nem parancsra gyilkolni vágyó, az emberiség aljához tartozó senkiházija. S és tetteistársai is. Azokkal együtt, akik mocskos tetteikhez így vagy úgy – tetteistárként, avagy drukkerként –, de asszisztáltak.

Nos, ez ma Európa. Ahol rengeteg a kiáltanivaló, bár már jó ideje tudjuk, hogy a józan hang, az emberhez méltó viselkedés hiánya rányomja bélyegét mindennapjainkra, s betegít, torzít. Így aztán hiába próbálunk ilyen-olyan kiáltványokkal, írásokkal ellenállni az örületnek, nem érünk el semmit. Szinte semmit. A világ agonizál. Itt van például a folytonos háborús fenyegetés. Naponta riogatnak bennünket az atomháború rémével, és senki, de senki nem kérdezte-kérdezi meg a háborúzás bűvöletében élők Macrontól és társaitól azt például, hogy egy véres háború, akár atomháború esetén ková menekülnek? Készen vannak-e már a bombabiztos bunkereik? Kiknek van oda bejárásuk? A pórnép hová bújjon az atombomba elöl? Szerintem egy ilyen kérdésre kötelességük lenne válaszolni, pontosabban ki kellene kényszerítenünk a választ. Csakhogy mérhetetlen beképzeltségükben, fensőbbé tudatukban eszük ágában sincs ilyesmikről felvilágosítani bennünket. Fütyülnek ránk. Bizony, elgyávult a világ, s fura urai, mert megtehetik, nem méltatják válaszra választóikat. Legyen szó a covid titkairól, bizonyos ilyen-olyan, netán kiirtásunkra szolgáló gyógyszerekről, avagy háborús tervekről, sőt, az egyre súlyosabb, ellenünk hozott pénzügyi intézkedések jogosságáról sem. Bizony, rabszolgaketrebe kerültünk. Rázzuk a rácsot, de börtönreink csak röhögnek. Ide jutottunk! Pontosabban oda, hogy a békevágy lenézendő, megvetendő, büntetendő?

Végül egy kérdés, no, nem az enyém, Szabó Lőrinc költőnk kérdése: „Mi lesz, ha megjő Krisztus és / új országot teremt a földön, / ha elhullanak a banditák / s nem lesz több harc, se kard, se börtön, // ha mennyei tiszta szerelmét / tetté acélozza a Bárány / s újra megvált, – ó, nem a jők, / de a gonoszok vére árán: // – hazám, keresztény Európa, / túlélve időd szörnyő végét, / elbírod-e még te az Istent, / a Szeretetet és a Békét?”

Istennek hála, hogy mi, magyarok, csodálatos költőinkről mindig kaphatunk lelki vigaszt, biztatást. S ezt az ajándékot még a magasságos rablószervezet, az Európai Unió sem veheti el tőlünk.

Kondor Katalin

A szerző újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló